

Wendy Leigh

BOWIE

DE BIOGRAFIE

Vertaling
Robert Neugarten

Uitgeverij Brandt
Amsterdam 2015

Voor dr. Erika Padan Freeman

Eerste druk (gebonden) oktober 2014

Tweede druk (paperback) oktober 2015

www.uitgeverijbrandt.nl

Copyright © 2014 Wendy Leigh

Oorspronkelijke uitgever © 2014 Gallery Books, onderdeel

van Simon & Schuster, Inc., New York

Copyright Nederlandse vertaling © 2014 Robert Neugarten

Omslagontwerp: Debby Gerritsen

Omslagbeeld: Carolyn Djanogly / Hollandse Hoogte

Typografie: Adriaan de Jonge

NUR 661

ISBN/EAN 978-94-92037-31-2

INHOUD

INTRODUCTIE 7

EEN – EEN ABSOLUUT BEGIN 25

TWEE – STARBOY 41

DRIE – DE MAN DIE ZICHZELF AAN DE WERELD
VERKOCHT 57

VIER – HET SEKSUELE LABYRINT 75

VIJF – MODERNE LIEFDE 97

ZES – AAN DE WILDE KANT 113

ZEVEN – STARMAN 131

ACHT – ZIGGY 149

NEGEN – SUPERSTARMAN 167

TIEN – VERANDERD 179

ELF – DE JONGE AMERIKAAN 195

TWAALF – VALLEN 215

DERTIEN – GEBARSTEN ACTEUR 227

VEERTIEN – BERLIJN 249

VIJFTIEN – NIET MEER DAN EEN GIGOLO 271

ZESTIEN – TOT AS 297

ZEVENTIEN – EEN HELDIN VOOR MEER DAN
EEN DAG 309

ACHTTTIEN – GOUDEN JAREN 325

NEGENTIEN – WAAR HIJ NU IS 339

DANKWOORD 355

BIBLIOGRAFIE 359

DISCOGRAFIE 377

FILMOGRAFIE 379

TOURS 382

TV-OPTREDENS 383

DOCUMENTAIRES 384

INTRODUCTIE

6 juni 1992

Villa La Massa, Florence, Italië

De aantrekkingskracht van David Bowie heeft altijd gedeeltelijk in zijn onvoorspelbaarheid gelegen. De dag dat hij met Iman trouwde was daarop geen uitzondering.

Zijn vrienden en familie hadden gedacht dat de huwelijksreceptie zou plaatsvinden op het terrein rond Britannia Bay House, David en Imans landgoed in Balinese stijl op het piepkleine Caribische eiland Mustique. Hun huis daar kijkt uit over zee en is compleet aan het zicht van nieuwsgierige persmusketen en overenthousiaste fans onttrokken. Mustique is zowat een fort, waarvan de grenzen streng bewaakt worden door beveiligers die er niet voor terugdeinzen ongewenste bezoekers snel en desnoods met harde hand van het eiland te verwijderen.

Journalisten en fotografen worden zo effectief van Mustique geweerd dat de Britse prinses Margaret het zich een paar jaar eerder kon veroorloven om over het eiland te reizen met de van moord beschuldigde Londense crimineel John Bindon (die in de jaren zeventig toevalligerwijs intiem was met David). Mustique is een enclave voor een steenrijke elite van vorsten en prinsessen, politici, miljardairs en magnaten – een hermetisch afgesloten

wereld van privileges en privacy waar Iman misschien juist vanwege de jetsetsfeer niet uitgesproken dol op is.

Ondanks zijn schitterende huis op Mustique en de gegarandeerde privacy als hij op het eiland zou trouwen, koos David voor het cliché van een sterrenbruiloft die het rioolblad *Hello!* nog mocht vereeuwigen ook. Door zijn bruiloft voor misschien wel vier miljoen dollar aan een tijdschrift te verkopen en urenlang met Iman voor foto's te poseren ging hij simpelweg voor het geld. Maar hoewel David en Iman zich tijdens de huwelijksplechtigheid in de anglicaanse kerk van de heilige Jacobus in Florence en tijdens de receptie voortdurend lieten fotograferen (het blad publiceerde in een artikel van 23 bladzijden acht foto's), had hij bedongen dat de privacy van het merendeel van zijn achtenzestig gasten gewaarborgd bleef. Slechts een klein gedeelte van die mensen werd gefotografeerd voor *Hello!*

Uiteraard was de ereplaats tijdens de receptie in de prachtige Villa La Massa in Florence weggelegd voor de moeder van de bruidegom. De vorstelijke, imposante Margaret Jones, 87 jaar oud, zat ondanks gezondheidsklachten op een luxueuze, met cherubijnen versierde troon van rood fluweel en goud. Margaret – of Peggy, zoals iedereen haar noemt – keek met haar helderblauwe ogen onbevangen in de lens. Er werd wel eens van Peggy gezegd dat ze telepathisch begaafd was, een talent dat David beweert te hebben geërfd. Haar warme glimlach legde haar scheve gebit bloot, identiek aan dat van David (voordat hij het mirakel van de cosmetische tandheeskunde inschakelde), en haar uitstraling liet er geen twij-

fel over bestaan dat David in allerlei opzichten een kind van zijn moeder was.

Peggy durfde altijd haar eigen weg te gaan. Ze droeg al broeken in de jaren veertig, toen dat voor dames nog als onacceptabel gold. Net als haar zoon – de eerste rockster die publiekelijk uit de kast kwam, met de pers over zijn open huwelijk sprak en make-up, nagellak en jurken droeg – was Peggy een rebel, een vrouw die geboren was om de regels van de bourgeoisie aan haar laars te lappen. Ze baarde drie buitenechtelijke kinderen (onder wie David) in een tijd waarin een meisje al kon worden buitengesloten als ze er één had. Ook – en opnieuw is de gelijkenis met David frappant – deinsde ze er niet voor terug om in relatief korte tijd twee lijnrecht tegenover elkaar staande standpunten te omarmen.

Peggy was korte tijd gecharmeerd geweest van Oswald Mosleys British Union of Fascists en had in oktober 1936, toen ze 23 was, zelfs een partijbijeenkomst van die Britse tegenhanger van de nazi's bijgewoond in het kuuroord Tunbridge Wells. Maar toen demonstranten rot fruit en groenten naar Mosleys volgelingen begonnen te gooien, had Peggy volgens haar zuster Pat meer belangstelling voor de in stijlvolle zwarte hemden geklede machofascisten dan voor de oproer om haar heen.

Ondanks haar kortstondige flirt met een partij die er een gewoonte van maakte om joden te terroriseren, had Peggy nog geen tien jaar later een affaire met Jack Rosenberg, de zoon van een welgestelde joodse bonthandelaar. Ze schonk hem een zoon, Davids negen jaar oudere halfbroer Terry.

In Davids eigen geschiedenis treffen we een soortgelijke discrepantie aan. In 1976 werd hij ervan beschuldigd dat hij de nazigroet had gebracht terwijl hij in een open Mercedes stond (wat hij ontkende). In diezelfde periode had hij nog wel eens wat aardigs te zeggen over Hitler, zoals: 'Zijn algehele doelstelling was voortreffelijk. Hij kon als geen ander het moraal hoog houden. Hij was een perfect boegbeeld.'

Zoals zijn moeder ooit verleid werd door het visuele imago van Mosleys zwarthemden, zo was David gefascineerd geraakt door de stijl, de stoere uitstraling en het uniform van de nazi's. Maar zijn goede vriend Marc Bolan was joods, net als de op één na belangrijkste vrouw in zijn leven, zijn beste vriendin en al sinds 1974 zijn steun en toeverlaat op ieder gebied van zijn professionele en zijn privéleven: de Amerikaanse Corinne 'Coco' Schwab, die geboren werd in de voorraadkamer van het warenhuis Bloomingdale's nadat bij haar moeder de vliezen waren gebroken op de afdeling tafellinnen.

Tijdens Davids bruilofsreceptie liep Coco te stralen. Haar dikke, strenge zwarte *bobline* creëerde een helm rond haar gezicht, zodat niemand kon vergeten dat het haar taak was Davids vuile werk op te knappen. Coco is legendarisch om de nietsontziende manier waarop ze Davids wereld ontdoet van iedereen die ze ongewenst acht (inclusief zijn eerste echtgenote Angie) en hem 24 uur per dag beschermt, vaak ten koste van haar eigen privéleven. Coco's toewijding aan David is altijd onberispelijk geweest, ook tijdens de drugsjaren en in de periode rond zijn echtscheiding. Ze was hem nog altijd trouw in

Davy Jones op zevenjarige leeftijd.

Pictorial Press Ltd/Alamy

David met hippe haardracht en stropdas.

Pictorial Press Ltd/Alamy

David Bowie (vlak na zijn naams-
wijziging) en The Lower Third.

Pictorial Press Ltd/Alamy

Norman Bowie, de man van wie
David vermoedelijk de achternaam
leende. *Barnardo's*

Met jeugdliefde
Dana Gillespie.

Getty Images

David en Angie op hun bruiloft in 1970, met Davids moeder Peggy als
ongenode gast. *Pictorial Press Ltd/Alamy*

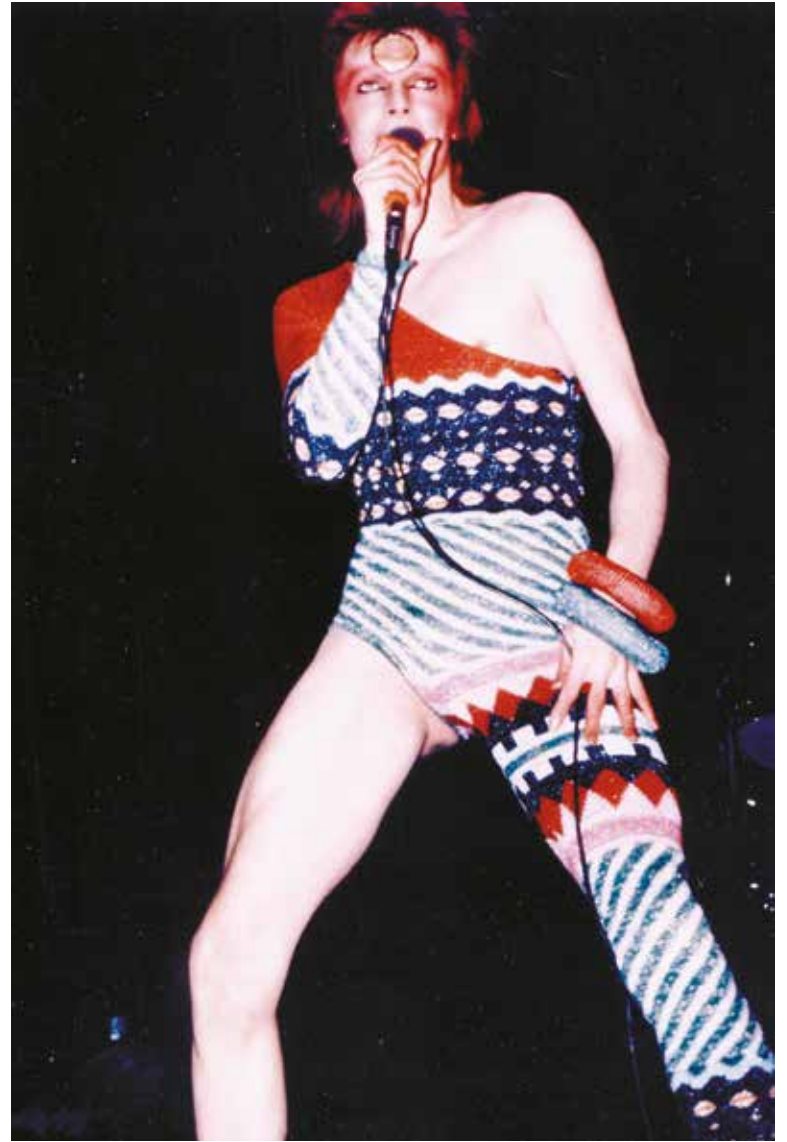
Bowie in een jurk voor Haddon Hall, het huis waar hij met Angie woonde. *Mirrorpix*

In een innige pose op het podium met Mick Ronson en zijn gitaar. *Pictorial Press Ltd/Alamy*

Gezinsleven: David, Angie en Zowie in 1974. *Pictorial Press Ltd/ Alamy*

Ziggy Stardust. *Photofest*

ELF

DE JONGE AMERIKAAN

Op 11 april 1974 arriveerde Bowie met de ss France in Manhattan en checkte in in het Sherry-Netherland, dat dankzij MainMan een jaar lang zijn thuisbasis zou zijn. Hij zou door het land reizen voor een concerttournee om *Diamond Dogs* te promoten. De extravagante concerten zouden worden gespeeld in een adembenemend decor dat Davids creatie 'Hunger City' moest verbeelden.

Het was de volgende stap in Davids verovering van Amerika, een kolossale onderneming. De set bestond uit meer dan twintigduizend onderdelen en woog zesduizend kilo. De us Diamond Dogs Tour duurde van half juni tot september; toen werd de tour vereenvoudigd en onder de naam Soul Tour tot 1 december voortgezet.

Ondertussen genoot David van zijn Amerikaanse roem. Dana Gillespie, die inmiddels ook bij MainMan onder contract stond: 'Tony had David opgestookt op Amerika te veroveren. Ik vloog vaak op kosten van MainMan naar Amerika om weekends met Angie en David door te brengen in het Sherry-Netherland. Er stond een enorme piano in Davids suite waar hij dag en nacht op

speelde. Iedereen gebruikte zoveel coke dat je op elk moment van de dag ging slapen als dat even mogelijk was. David liep rond met zijn gitaar en ik speelde duetten met Mick Jagger, en dan gingen Mick en David weer dollen. Angie en David waren mijn familie. MainMan was waanzinnig gul en betaalde al mijn vliegtickets, eersteklas. Uiteindelijk ben ik zes maanden bij Angie en David in het Sherry-Netherland gebleven.’

Ook het Amerikaanse fotomodel Bebe Buell, dat in 1974 op de cover van *Playboy* had gestaan, was vaak in het Sherry-Netherland. ‘Mick maakte zich zorgen, want David gebruikte zoveel cocaïne dat hij hallucinaties had,’ herinnerde Bebe zich. ‘We waren een keer in Davids suite toen hij vroeg of we de engelen konden zien vliegen buiten zijn raam. We moesten bij het raam staan en naar buiten kijken. “Zien jullie ze niet?” vroeg hij. “Ze vliegen daar.”’

Volgens Bebe behield Mick ondanks het overdadige cokegebruik zijn respect voor David. ‘Hij bespote David niet graag, want ze hadden nog altijd veel pret samen. Ze vonden het heerlijk om mooie zwarte meiden op te pikken voor wilde seks in het hotel. Mick en David waren dikke maatjes. Ze waren heel androgyn als ze samen waren.’

Terwijl David in Manhattan van het leven genoot in de veronderstelling dat Tony Defries de rekeningen zou betalen, maakte Ken Pitt, die gewoon in Londen zat, zich zorgen. Aan George Tremlett vertelde hij: ‘David heeft een grote vergissing gemaakt. Hij is naïef. Hij vertrouwt mensen en laat zich makkelijk bij de neus nemen. Defries

is een oplichter. Hij mag zich niet eens voor advocaat uitgeven. Dit gaat verkeerd aflopen.’

Defries leefde zelfs in meer luxe dan David. Naast een penthouse aan de Upper East Side, een duplexwoning op East 58th Street, een loft aan de West Side en een appartement in het Sherry-Netherland had hij een landgoed in Greenwich, Connecticut, met twintig kamers en een volledige staf; een naar zijn wensen gemaakte bruine Cadillac met een interieur van crèmekleurig leer, waarin gaten waren aangebracht om oververhitting in de zomer te voorkomen; en een kantoor (veertien ruimtes) op Park Avenue, waar zesentwintig mensen werkten. Tony Defries gedroeg zich alsof niet David, maar hij de ster was. Alle kosten die MainMan maakte kwamen voor rekening van David, maar die had dat nog niet begrepen.

Terwijl hij op het punt stond Amerika te veroveren met *Diamond Dogs* en de gelijknamige tournee, was David een relatie begonnen met de geblondeerde, zwarte zangeres Ava Cherry die Tony op voorstel van David een contract had gegeven bij MainMan. Angie, Ava en David onderhielden enige tijd een op valse vriendschappen berustende driehoeksverhouding. Maar op een gegeven moment kon Angie niet meer verdragen dat ze David met Ava moest delen.

Uiteindelijk werd ook Ava groen van jaloezie vanwege Davids ontrouw. ‘Hij was geobsedeerd door zwarte mensen. Hij sliep in die tijd alleen met zwarte meiden... Ik kon het hem niet beletten. Ik huilde vaak, maar dan zei hij: “Je kunt me niet in een hokje stoppen.” Ik was heel trouw, dat eiste hij van me. Het was die ouderwetse hypo-

